

Preek bij Lucas 24 – Het verhaal van de Emmaüsgangers – Agneskerk Goutum
27 april 2025

Reizen, onderweg zijn, is eigenlijk een beeld voor het leven. Ook voor het geloofsleven. Abraham de eerste gelovige voor zowel Joden, Christenen als Islam ging op reis. Mozes en het volk Israël gingen op reis. Uit Egypte, door de woestijn. De beelden van mensen onderweg zien we al maanden lang elke dag op het journaal. Onderweg naar een betere toekomst.

Jezus is veel onderweg. On the road. Christelijk geloof vormt zich niet door stil te zitten op je plaats, maar net zoals de titel van ons kerkblad Geandewei, gaandeweg.

Al gaande beweegt niet het landschap zoals in een treinreis of lange autorit maar kun je zelf ook veranderen. Door na te denken. Door een onverwachte ontmoeting. Door de dingen die onderweg gebeuren. Pelgrimeren is daarom erg populair. Juist ook vandaag de dag. Fatima, Lourdes of Santiago. In Friesland zijn vandaag ook veel pelgrimspaden. Het Zilte Pad langs de Waddenkust is populair.

Op dezelfde dag als van de opstanding waren twee leerlingen onderweg. En ze praatten over alles wat ze meegemaakt hadden. Ze lopen uit Jeruzalem weg, waar alles gebeurd is, richting wereld. Naar buiten.

Ze zijn vol verdriet. En dan schrijft Lukas over een onverwachte ontmoeting. (16) *Jezus kwam bij hen en liep met hen mee. Maar hun ogen waren gesloten en ze herkenden hem niet.*

De opgestane Jezus wordt een reisgenoot. Deze Jezus loopt mee. Ze hebben echt contact. Het is een ontmoeting. Het verschil tussen met elkaar omgaan of werkelijke ontmoeting.

Dat is niet zomaar een eindje meewandelen. Nee dat is hier meelopen in een crisissituatie.

‘Nobody knows the trouble I have seen, nobody knows, but Jesus’. De opgestane Jezus gaat in op deze mensen. Wat is er allemaal gebeurd? Wie missen ze? Hij gaat in op hun verlies, hun verwachtingen. Op al hun hoop die lijkt verloren.

Wat leren we hier allemaal over verlies verwerken?

- Mee gaan, meelopen met die ander
- Luisteren, serieus nemen
- Dialoog, praten, gesprek. Aanspreekbaar zijn.

Samen zorgen deze 3 zaken voor echte ontmoeting.

En Jezus legt uit als een echte Joodse rabbi. Een leraar. Je kunt hier ook een heel mooi pedagogisch of pastoraal model in zien. Zo kun je met kinderen omgaan. Zo kun je omzien naar je naaste. Meegaan, luisteren, ingaan op de vragen van de mensen zelf, en daar in gesprek over doorpraten en mensen niet alleen zelf nieuwe inzichten aanreiken, maar vooral ook zelf laten ontdekken.

Tegenwoordig in managementtaal noemen we dat coachend leiderschap.

Of met Paus Franciscus: een *veldhospitaal*, er zijn voor de gewonden, luisterend, zorgend, dat is helend.

Rabbi Jezus legt uit:

- de Messias zal lijden, hij is een lijdende dienaar,
- een rechtvaardige die vervolgd wordt,
- een Profeet die gedood zal worden.

En dan komen ze bij het dorp. De vreemde wandelaar doet of hij verder wil gaan. En zij dringen bij hem aan. *Blijf bij ons.* Blijf bij mij! Blijf! Het is al laat. En dan gaat hij bij hen binnen, hij blijft.

Jezus de vreemdeling wordt hier in huis genomen. Ze hadden hem ook zo aangesproken: 'Ben jij de enige vreemdeling die niet weet wat er gebeurd is?'

Letterlijk: bij-woner. Hij is de andere. De onbekende. De onverwachte. Iemand die niet thuis thuis is, naast het huis hoort. En hij mag mee in huis, is welkom.

Het is een mooie wisselwerking: Aan de ene kant moet je zelf op weg gaan, aan de andere kant kom je die ander zomaar tegen. Aan de ene kant moet je je zelf actief opstellen, de ander aan tafel uitnodigen, aan de andere kant geeft die ander jou dan zomaar een cadeau, zomaar echt contact en liefde, dan wordt het een werkelijke ontmoeting. Onverwacht met een vreemde.

Jezus is zelf die vreemdeling. Dat is zo'n bijzondere omkering, altijd weer in de bijbel. Past helemaal bij de evangelist Lucas. Van hem is ook het verhaal van de Barmhartige Samaritaan. De vreemde, de Samaritaan is niet hulpbehoevend, maar deze 'andere' is juist degene die helpt, die een echte naaste is.

Hier in het Emmaus-verhaal is het niet dat Jezus de vreemdeling in huis neemt. Hij is *zelf* de vreemde die voor onze deur staat. Een andere evangelist Mattheus zegt het zo: ik was vreemd, en je hebt mij gehuisvest, ik zat in de gevangenis en jij

Dat is de bijbelse rolomdraaiing. Wij hoeven het niet die ander te vertellen. Die ander, die vreemde heeft ons wat te vertellen. De buitenstaander staat voor onze deur, komt in ons huis. Wij mogen daarvoor openstaan. Benieuwd wat onze minister van vreemdelingen zaken van zo'n tekst vindt.

En dan gaan ze aan tafel. Ze delen de weg. Ze delen verhalen. Nu delen ze het eten. En als hij het brood neemt en de zegen uitspreekt en breekt en het uitreikt: dan worden hun ogen geopend en zij herkennen hem.

Hier ontstaat geloof. Door deze ervaring, deze openbaring. Geloof ontstaat niet door Bijbelstudie, leerstellingen of catechisatie. Geloof ontstaat door een openbaring. Als er iets gebeurt waardoor mensen worden geraakt.

Breken, delen en geven. Dat is herkenbaar als Pasen, Jezus roept ons uit het graf van ons verdriet. Hij is de Levende in brood en wijn, als voedsel voor onderweg.

De vraag is wat doet dit ons? Wat zou je zelf doen, stel je voor je reist zelf en Jezus loopt mee? Wat zou je Hem zeggen? Wat zou je hem vragen? Zou je Hem in je huis uitnodigen? Als hij bij ons aan tafel zou zitten, wat zouden wij zeggen?

Zou je hem herkennen? Of andersom, zouden we meelopen? Zouden we zelf herkenbaar zijn?

Hoe is Jezus onze reisgenoot? Hoe zijn wij reisgenoot voor anderen? Vragen om over na te denken. Zodra ze Jezus herkennen is hij weg. Hou mij niet vast klonk het tegen Maria in de tuin op Paasmorgen. Nu weer, hij is zomaar weg.

Letterlijk staat er: hij geschiede onzichtbaar. Met de herkenning is hij ook onzichtbaar. Op het moment dat je zegt: dat is Jezus, is hij verdwenen en zie je niet meer dan een gewoon mens, een vreemdeling, een asielzoeker, een

En ze zeggen achteraf, *Was ons hart niet brandend in ons toen hij met ons sprak op de weg. Een brandend hart.* Daar zijn ze *geraakt* bij deze bijzondere ontmoeting.

Veel mensen hebben pijn in het hart. Stress. Dingen die verkeerd zijn gegaan. De geloofskant van je hart zegt daarbij veel. Er is meer dan cholesterol meten, bloeddruk, hartslag. Hier, als onze droom weg is, komt Hij en doet onze harten weer branden! Pasen betekent dat we een ontmoeting hebben met de Levende Heer! Geraakt worden. In ons hart.

Onverwacht misschien. Deze week bij het overlijden van de paus en bij zijn uitvaart zijn vele mensen geraakt hoe hij de boodschap van de Levende Christus met zijn leven handen en voeten gaf.

Plotseling werd herkenbaar wat Pasen en geloof kunnen betekenen in deze wereld. Mensen aan de rand van de samenleving die meetellen. Oproep tot vrede en respect voor de aarde en de schepping. Trump en Zelensky die ineens weer met elkaar spraken.

Mogen wij in ons eigen leven zo zelf ook open staan voor zo'n Paaservaring. Dat de Levende Jezus ons vandaag raakt in onze harten. Amen.

=